

РЕШЕНИЕ

№ 4405

гр. София, 03.07.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 42 състав, в публично заседание на 06.04.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калин Куманов

при участието на секретаря Росица Б Стоева и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **7843** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.203-207 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във вр.с чл.1, ал.1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди (ЗОДОВ).

Образувано е по искова молба вх.№ 27829/06.08.2021 г. по описа на АССГ, подадена от В. Г. К.-З. от [населено място], [улица], ет.4, ап.26, ЕГН: [ЕГН], чрез адв.К., с която са предявени обективно кумулативно съединени иски срещу Националния осигурителен институт с правно основание чл.1, ал.1 ЗОДОВ за претърпени имуществени и неимуществени вреди, както следва:

1. Обезщетение за претърпени имуществени вреди, изразяващи се в заплатено адвокатско от нея възнаграждение в размер на 400 лв. за оспорване по съдебен ред на незаконосъобразен отказ за преизчисляване на дължимото и обезщетение за временна неработоспособност поради бременност и раждане на второто и дете, съобщен с писмо с изх.№ 1056-21-492#1/05.08.2019 г., потвърден с Решение № 10400-21-429/12.09.2019 г. на Директора на ТП на НОИ-С. град, отменено с Решение № 2523 от 14.05.2020 г. на АССГ по адм.дело № 10913/2019 г.;

2. Законна лихва в размер на 688.08 лв. за забава върху всички дължими на ищцата обезщетения;

3. Обезщетение за причинени неимуществени вреди в общ размер на 6 750 лв.

Ищцата развива доводи за действително претърпени от нея вреди и за причинно-следствена връзка между незаконосъобразния акт на ответника и вредите. В

с.з. ищцата не се явява, представлява се от адв.К., който моли Съда да уважи предявената искова молба по изложените в нея съображения. Претендира сторените по делото разноски, включително адвокатско възнаграждение.

Препис от исковата молба е връчен на ответника за отговор. В законоустановения срок по чл. 131 от ГПК, е постъпил отговор от НОИ, в който се излага становище за допустимост на исковата претенция, като същата се счита за неоснователна и недоказана, като подробни съображения в тази насока са изложени в депозирания отговор. В с.з. ответникът – Национален осигурителен институт, се представлява от юк.Б., която моли Съда да отхвърли исковата молба и претендира юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение.

С. градска прокуратура чрез прокурор Д. дава заключение за основателност на предявената искова молба, като излага становище, че размерът на исковата претенция за неимуществени вреди е завишен. В тази връзка моли Съда да редуцира този размер и присъди обезщетение за неимуществени вреди по справедливост.

Административен съд-С. град, след преценка на събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа страна:

С Писмо-отказ изх.№ 1056-21-492#/05.08.2019 г. на Директора на Дирекция "Краткосрочни плащания и контрол" при НОИ ищцата е уведомена, че по отношение на нея чл.49, ал.2 от Кодекса за социално осигуряване е неприложим, поради това, че болничният лист е с начална дата след прекъсване на периода за отглеждане на дете до две-годишна възраст, поради което изчислението на полагащото и се обезщетение е извършено по реда на чл.49, ал.1 КСО. Писмото-отказ е оспорено по административен ред, като с Решение № 1040-21-429/12.09.2019 г. на Директора на ТП на НОИ – С.-град отказът е потвърден. Посоченото решение е оспорено по съдебен ред и с Решение № 2523 от 14.05.2020 г. на АССГ, постановено по адм.дело № 10913/2019 г., е отменено и преписката е върната на административния орган за ново произнасяне съобразно дадените от Съда задължителни указания по тълкуване и прилагане на закона. Съдебното решение е влязло в законна сила на 03.06.2020 г.

На 09.07.2020 г. по банков път НОИ е извършил изплащане на дължимата на ищцата сума в размер на 9 650.02 лв., представляваща разлика между изплатеното и съгласно отменените административни актове обезщетение за временна неработоспособност поради бременност и раждане и определения съгласно чл.49, ал.2 КСО размер на парично обезщетение за бременност и раждане.

В хода на административното производство ищцата е ангажирала адвокат, за което са представени доказателства. Видно от представения договор за правна защита и съдействие, ищцата е заплатила сумата в размер на 400 лв., представляваща договорено адвокатско възнаграждение /л.8/.

Във връзка с претенцията за заплащане на законната лихва за забава върху всички дължими на ищцата обезщетения за периода от м. Март 2019 г. до датата на заплащане на обезщетението в размер на 9 650.02 лв. – 09.07.2020 г., Съдът допусна изслушване на съдебно-счетоводна експертиза с вещо лице К. К., което да даде отговор на следните задачи, поставени от ищеца:

1. Да се определят по месеци за целия процесен период от възникването на правото на ползване на обезщетение до края на периода датите, от които държавният орган е изпаднал в забава за всяко едно дължимо обезщетение и съответният размер на неизплатената част от същото.

2. Да се изчисли размерът на законната лихва за всяко едно от дължимите и неизплатени в срок обезщетения от датата на възникването му до датата на плащане – 09.07.2020 г.

По първият въпрос, вещото лице установява следното: На 09.07.2020 г. НОИ извършва плащане чрез банков превод на сумата в размер на 9 650.02 лв., представляваща разлика между платеното в законно установения срок обезщетение за бременност и раждане и действително дължимото обезщетение. Съгласно ССЕ няма изплатено обезщетение за забава, въпреки че обезщетението е изплатено повече от година след периода, за който се отнася. Справката, представена от НОИ за доплащане – ръчно въведен на дължимите обезщетения за забава съгласно ССЕ е както следва: м. Март 2019 г. – 381.84 лв.; м. Април 2019 г. – 34.71 лв.; м. Април 2019 г. – 659.53 лв.; м. Май 2019г. – 694.25 лв.; м. Юни 2019 г. – 34.71 лв.; м. Юни 2019 г. – 659.53 лв.; м. Ю. 2019 г. – 694.25 лв.; м. Ю. 2019 г. – 104.14 лв.; м. Август 2019 г. – 763.67 лв.; м. Септември 2019 г. – 659.53 лв.; м. Октомври 2019 г. – 798.38 лв.; м. Ноември 2019 г. – 728.96 лв.; м. Декември 2019 г. – 659.53 лв.; м. Януари 2020 г. – 763.67 лв.; м. Февруари 2020 г. – 694.25 лв.; м. Март 2020 г. – 728.96 лв. и м. Април 2020 г. – 590.11 лв.

По втория въпрос, съгласно ССЕ размерът на законната лихва, изчислена за всяко едно от дължимите и неплатени в срок обезщетения от датата на възникването им до датата на превода – 09.07.2020 г. е в размер на 688.08 лв.

Съдът кредитира експертното заключение като компетентно изготвено и даващо отговор на поставените задачи. Същото е мотивирано, съответства на събраните доказателства и следва да се приеме и за обосновано, предвид подробно изложената от вещото лице аргументация, послужила за формиране на експертните изводи. Експертът е анализирал коректно събраните доказателства и е изградил последователни, компетентни и вътрешно непротиворечиви изводи. Отговорил е изчерпателно на поставените въпроси, след съвкупна проверка и анализ на всички относими към спора факти.

Във връзка с изложенияте в исковата молба твърдения за причинени неимуществени вреди по делото беше разпитана като свидетел А. Л. К.. Св.К. заяви че е наясно е случая, познава ищцата, с нея са близки, работили заедно в една и съща фирма, като свидетелката е била счетоводител, а ищцата е работила в отдел "Човешки ресурси". Случаят с ищцата възникнал след раждането на второто ѝ дете. Обезщетението, което е следвало да бъде изплатено от НОИ, е изненадало ищцата след получаване на преведената сума, тъй като сумата била в по-малък размер от очакваното. Това според свидетелката не се отразило добре на ищцата, тъй като тя и семейството ѝ изплащали заем и изпитвали трудности. Не е имало от кого да поискат помощ. В тази връзка свидетелката заяви, че е давала на ищцата парични суми в заем. Ищцата е посещавала НОИ, но от там ѝ отговорили, че това е полагащата ѝ се сума. Свидетелката сподели, че през този период ищцата била потисната, това дало негативно отражение на същата, изпитвала е трудности в грижите за децата си предвид липсата на достатъчно средства. Свидетелката заяви, че за периода плащането било около 600 лв. на месец или около 10 000 лв. за целия период. Допълни, че ищцата е добър специалист в областта, в която работи и е наясно какво следва да получи като обезщетение. В този период свидетелката често е разговаряла с ищцата, отделно ѝ е помагала. Знае за водено от ищцата дело, което същата е спечелила и е получила полагащото си обезщетение.

Съдът ще коментира свидетелските показания при излагане на правните си изводи. В хода на съдебното производство към доказателствения материал по делото се приобщиха следните писмени доказателства:

Представени от ищеца: с молба вх.№ 29155/05.08.2022 г. - Удостоверение № 21-00141945/26.05.2022 г., издадено от НОИ за получени парични обезщетения за периода от 01.03.2019 г. до 31.12.2021 г. /л.96/; с молба вх. № 5320/08.02.2023 г. /л.108/.

Представени от ответника с отговора по исковата молба – административната преписка по случая на В. К.-З. /л.29/.

По делото се прие за послужване адм.дело № 10913/2019 г. на АССГ.

При така установената фактическа обстановка Съдът достигна до следните правни изводи:

Исковата молба е предявена в петгодишния давностен срок от влизане в сила на Решение № 2523 от 14.05.2020 г. на АССГ по адм.дело № 10913/2019 г., отменящо Решение № 10400-21-429/12.09.2019 г. на Директора на ТП на НОИ, с което е оставена без уважение жалбата на В. Г. К. – З. срещу определения размер на парично обезщетение за временна неработоспособност поради бременност и раждане, като административната преписка е върната за ново произнасяне съобразно дадените от Съда задължителни указания по тълкуване и прилагане на закона.

Исковата молба е предявена от легитимиран субект – адресат на отмененото Решение № 10400-21-429/12.09.2019 г., вследствие на което се претендират обезщетения за претърпени имуществени и неимуществени вреди, и при наличие на правен интерес, поради което същата е процесуално допустима по смисъла на чл.204, ал.1 вр. чл.203 АПК.

По същество е частично основателна.

Съгласно чл.1, ал.1 ЗОДОВ държавата и общините отговарят за вредите, причинени на гражданите и юридическите лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица или по повод изпълнение на административна дейност. За да възникне право на иск за обезщетение е необходимо да са налице няколко кумулативни предпоставки, а именно: вреда - имуществена или неимуществена; незаконосъобразен акт, действие или бездействие на орган или длъжностно лице на държавата или общината, при или по повод изпълнението на административна дейност; пряка и непосредствена причинна връзка между незаконосъобразния акт, действието или бездействието и настъпилата вреда. Под вреда следва да се разбира отрицателната последица от увреждането, която засяга неблагоприятно защитените от правото имуществени и неимуществени интереси на увредения, а под "пряка и непосредствена" - тази вреда, която следва закономерно от незаконосъобразния акт, действие или бездействие на компетентния административен орган по силата на безусловно необходимата връзка между тях. При липсата на който и да е от елементите на фактическия състав не може да се реализира отговорността по чл.203 АПК във вр.с чл.1 ЗОДОВ.

Първата предпоставка, с оглед на която е допустимо да бъде ангажирана отговорността на държавата, е наличието на незаконосъобразен административен акт, действие или бездействие на ответника.

Съдът намира, че е налице първата предпоставка, а именно незаконосъобразен административен акт Решение № 10400-21-429/12.09.2019 г. на Директор на ТП на

НОИ, с което е оставена без уважение жалба с вх. № 1056-21-492#2/21.08.2019 г., подадена от В. Г. К. – 3. срещу определения размер на парично обезщетение за временна неработоспособност поради бременност и раждане с писмо изх. № 1056-21-492#1/05.08.2019 г. на Директора на Дирекция "Краткосрочни плащания и контрол" в НОИ, който е отменен с влязло в сила съдебно решение. Следователно ищцата е доказала наличието на незаконосъобразен акт, издаден от административен орган при или по повод изпълнение на административна дейност по смисъла на чл.1, ал.1 ЗОДОВ.

При това положение Съдът следва да прецени установено ли е по делото настъпване на вреди, а при положителен отговор – представляват ли тези вреди пряка и непосредствена последица от издадения незаконосъобразен акт.

Съобразно разпоредбата на чл.154, ал.1 Гражданския процесуалния кодекс всяка страна е длъжна да установи фактите, на които основава своите искания или възражения. В противен случай, Съдът е длъжен да приложи последицата при носене на доказателствената тежест, като приеме недоказания факт за неосъществил се. В случая ищцата е тази, която следва да докаже, чрез провеждане на пълно и пряко доказване със съответните процесуални способности, настъпването на твърдените имуществени и неимуществени вреди, както и причинната връзка между тях

I. Относно исковите претенции за претърпени имуществени вреди:

1. По исковата претенция за претърпени имуществени вреди във връзка с оспорването на писмо изх.№ 1056-21-492#1/05.08.2019 г. на Директора на Дирекция "Краткосрочни плащания и контрол" в размер на 400 лв., заплатено адвокатско възнаграждение в хода на административното оспорване:

Видно е от представените по делото доказателства с исковата молба, включително и тези представени от ответника с отговора по същата, че в хода на административното оспорване на писмо изх.№ 1056-21-492#1/05.08.2019 г. на Директора на дирекция "К." ищцата е представлявана от адвокат. В тази връзка е представен Договор за правна защита и съдействие, сключен между В. Г. К. – 3. и адвокат Л. М. К., с предмет: изготвяне на жалба по административен ред срещу Отказ № 1056-21-492#1/05.08.2019 г. на ТП на НОИ по искане вх.№ 1056-21-492/23.07.2019 г. и договорено възнаграждение в размер на 400 лв., платено в брой. Това обстоятелство не е оспорено от ответника и се доказва от представените доказателства.

Съдът намира предявената искова претенция в тази част за основателна и доказана, предвид наличието на всички елементи от фактическия състав на чл.203, чл.204 АПК вр. чл.1 ЗОДОВ. Заплатеното възнаграждение за адвокатска защита срещу писмо-отказ изх.№ 1056-21-492#1/05.08.2019 г. на ТП на НОИ по своята същност представлява имуществена вреда за ищеца, която е в пряка и непосредствена причинна връзка с незаконосъобразния административен акт, потвърден с Решение № 10400-21-429/12.09.2019 г. на Директора на ТП на НОИ, отменено по съдебен ред с влязло в сила съдебно решение. В тази връзка неоснователни са възраженията на ответника, че след като по силата на закона адвокатската защита не е задължителна в производствата по административно оспорване, разноските за адвокат не представляват имуществена вреда. В тази връзка Съдът счита, че ищцата е упражнила конституционно регламентираното право на защита и приема за безспорно, че имущественият интерес на ищцата е бил засегнат от отмененото Решение № 10400-21-429/12.09.2019 г. на Директор на ТП на НОИ, с което е потвърден отказ на ТП на НОИ.

Размерът на заплатеното от ищцата адвокатско възнаграждение в хода на административното оспорване – 400 лв., е изцяло съобразен с относимата и приложима по аналогия норма на чл.8, ал.2, т.2 от Наредба № 1 от 2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения /ред. ДВ, бр. 84/2016 г./.

Следователно исковата претенция следва да бъде уважена в цялост.

2. По исковата претенция за присъждане на сумата в размер на 688.08 лв., представляваща законната лихва за забава върху всички дължими на ищцата обезщетения от датата на възникването им до датата на плащането им – 09.07.2020 г.:

Спорът в случая се свежда до въпроса дали ли е забава за отпускане и изплащане на обезщетение за временна неработоспособност поради бременност, раждане и майчинство. Правото на обезщетение при бременност и раждане е уредено с нормата на чл.48а КСО и предвижда, че осигурените лица за общо заболяване и майчинство имат право на парично обезщетение за бременност и раждане вместо трудово възнаграждение, ако имат 12 месеца осигурителен стаж като осигурени за този риск. Видно от доказателствата по делото, на 19.11.2018 г. ищцата е депозирала заявление-декларация за изплащане на обезщетение при неизползване на допълнителния отпуск за отглеждане на малко дете на основание чл.54 КСО за периода от 15.11.2018 г. до 30.03.2019 г., с което се прекратява изплащането на парично обезщетение за отглеждане на малко дете до 2-годишна възраст. Осигурителят на ищцата е подал Удостоверение Приложение №9 към Болничен лист № E20196965266 за периода от 15.03.2019 г. до 28.04.2019 г. за отпускане на парично обезщетение за бременност, Удостоверение Приложение №9 към Болничен лист № E20197296379 за периода 23.04.2019 г. – 03.06.2019 г. за отпускане на парично обезщетение за раждане и Удостоверение Приложение №9 към Болничен лист № E20196205915 за периода 04.06.2019 г. до 27.07.2019 г. за отпускане на парично обезщетение за майчинство. В тази връзка ответникът е приел, че ищцата не попада в хипотезата на чл.49, ал.2 КСО, тъй като болничният лист е с начална дата след прекъсване на периода за отглеждане на дете до 2-годишна възраст, поради което изчислението на размера на дължимото и обезщетение е изчислен по реда на чл.49, ал.1 КСО. Този отказ е отменен по съдебен ред. С отменителното решение на ответния орган са дадени задължителни указания по тълкуване и прилагане на закона, а именно, че в процесния случай следва да бъде приложена по-благоприятната за ищцата норма – чл.49, ал.2 КСО.

В конкретния случай на 09.07.2020 г. ответният административен орган е изплатил сумата в размер на 9 650.02 лв., представляваща разлика между платеното в законоустановения срок обезщетение за бременност и раждане и действително полагащото й се обезщетение. Това право ищцата е могла да придобие на по-ранна дата в случай на законосъобразно произнасяне от страна на ответника към 05.08.2019 г., като към тази дата е щяла да получи действително полагащото й се обезщетение за временна неработоспособност поради бременност, раждане и майчинство. Поради незаконосъобразния отказ, обективиран в писмо изх.№ 1056-21-492#1/05.08.2019 г. на ТП на НОИ, потвърден с Решение № 10400-21-429/12.09.2019 г. на Директора на ТП на НОИ, ищцата е придобила правото да получи разликата между платеното в законоустановения срок обезщетение за бременност и раждане и действително полагащото се обезщетение със закъснение. Този период на закъснение обхваща и исковия период.

Размерът на претендираното от ищцата обезщетение за имуществени вреди в процесния случай е определен от ищцата чрез стойността на законната лихва за периода на забавата, но по своята правна същност обезщетението не представлява лихва за забава, а обезщетение за невъзможността ищцата да се ползва от притежанието си /каквото е правото и на вземане за обезщетение за временна неработоспособност поради бременност, раждане и майчинство в правилно определения размер/ през периода на забавата. При субективните права с обект

парични вземания, при тяхното нарушаване поради забава, величината на вредата се измерва със законната лихва по чл.86 ЗЗД. Съгласно приетото и неоспорено от страните по делото ССЧЕ за процесния период законната лихва, изчислена за всяко едно от дължимите и неизплатени в срок обезщетения от датата на възникването им до датата на преводното нареждане – 09.07.2020 г. е в общ размер на 688.08 лв. В тази връзка неоснователни се явяват изложените от ответника възражения в отговора по исковата молба.

Исковата претенция в тази част следва да бъде уважена като основателна и доказана /в този смисъл Решение № 7228 от 18.07.2022 г. на ВАС по адм.дело № 1446/2022 г. постановено по сходен случай, касаещ също изплащане на обезщетение по реда на КСО/.

II. Относно претендираните неимуществени вреди:

В конкретния случай от събраните по делото доказателства се доказва наличието на останалите материалноправни предпоставки, предвидени в закона. Твърдението на ищцата за претърпени от нея неимуществени вреди в резултат на незаконосъобразен отказ за преизчисляване на дължимото и обезщетение за временна неработоспособност поради бременност и раждане на второто ѝ дете, потвърден с Решение № 10400-21-429/12.09.2019 г. на Директора на ТП на НОИ – С. град, се доказва по несъмнен начин.

Ищцата в хода на съдебното производство ангажира гласни доказателства във връзка с изложените твърдения за причинени неимуществени вреди, изразяващи се в психологически и емоционални проблеми, притеснения, свързани с отглеждането на две малки деца, напрежение, тревожност предвид липсата на достатъчно средства, необходими за нормален живот. Твърденията на ищцата Съдът счита за доказани, след съвкупна преценка с гласните и останалите доказателства по делото. Безспорно ищцата е била поставена в неравностойно положение, което е предизвикало в нея стрес, притеснения и напрежение, свързано с отглеждането на две малки деца и то в период на пандемия, икономическа криза в страната, които са ноторно известни факти. Некомпетентността на ответния административен орган е поставила ищцата в изключително неблагоприятно положение.

По начало неимуществените вреди представляват засягане на честта, достойнството, доброто име на лицето в обществото, болките и страданията, които то е изживяло, както и всички други негативни преживявания в резултат на увреждането. Специалният закон не уточнява как се определя размерът на неимуществените вреди, поради което субсидиарно следва да се прилага гражданското законодателство и по-конкретно чл.52 ЗЗД, който дава възможност за определянето им по справедливост. Неимуществените вреди подлежат на доказване и не се предполагат, поради което ищецът не е освободен от задължението да докаже по безспорен начин, че е претърпял такива вреди. Те трябва да бъдат установени с конкретни доказателства по делото, а не с общи твърдения и термини, тъй като за всеки човек те са индивидуално определяеми и Съдът не може да предполага тяхното наличие.

Съгласно чл.4 ЗОДОВ обезщетение се дължи както за имуществени, така и за неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането. Цитираната правна норма сочи, че следва да се установи наличието на причинна връзка между вредите и незаконния административен акт като елемент от горепосочения фактически състав, от който възниква обезщетителната отговорност на държавата. В доказателствена тежест на ищеца е да установи наличието на причинна връзка между претърпените неимуществени вреди и конкретния незаконен акт. Причинна връзка е налице, когато вредите са в резултат на увреждането, настъпили са по повод и във връзка с него. За установяването на причинна връзка между вредите и незаконния акт са допустими всякакви доказателствени средства, вкл. и свидетелски показания. В настоящия случай ищцата ангажира писмени и гласни доказателства, чрез които се установиха по безспорен начин изложените в исковата молба твърдения за претърпени неимуществени вреди, изразяващи се в негативни преживявания, отразили се върху нейното психично и емоционално състояние и в резултат на издадения и отменен като незаконосъобразен отказ за преизчисляване на дължимо обезщетение за временна неработоспособност поради бременност и раждане на второ дете. В този ред на

мисли Съдът кредитира показанията на св.К. като логични, последователни и непротиворечащи на приетите по делото писмени доказателства. От тях се установиха претърпените от ищцата страдания и негативни преживявания, които са й били причинени именно от незаконосъобразния административен акт.

При наличието на пряка и непосредствена причинна връзка между незаконосъобразния акт и настъпилата вреда, исковата претенция за причинени неимуществени вреди е основателна и доказана. По силата на чл.52 ЗЗД обезщетението за неимуществени вреди се определя от съда по справедливост. Съдът, като отчита причинените на ищцата неимуществени вреди по вид, степен и интензитет, намира, че по справедливост ѝ се дължи обезщетение в размер на 3 000 лв. Искът се явява основателен за посочената сума и следва да бъде отхвърлен за разликата до пълния претендиран размер – 6 750 лв.

Ищцата не претендира законната лихва върху главниците по исковите претенции, поради което Съдът не дължи произнасяне.

По делото ищцата е направила искане за присъждане на разноски. От представения от нея списък на разноските по чл.80 ГПК е видно, че тя претендира направени разноски в общ размер на 950 лв., от които 700 лв. за заплатено адвокатско възнаграждение, 240 лв. за депозит за СТЕ и 10 лв. за държавна такса. Ответникът отправи възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение, което Съдът намира за неоснователно. Общият размер на исковата претенция за присъждане на имуществени и неимуществени вреди възлиза на 7 838.08 лв. Съгласно чл.7, ал.2, т.2 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г., при този материален интерес полагащото се в минимум адвокатско възнаграждение е 1 083.80 лв. Следователно така заплатеното от ищцата адвокатско възнаграждение е под законовия минимум. Предвид частичното уважаване на исковата претенция, общият размер на подлежащите на обезвреда имуществени и неимуществени вреди възлиза на 4 088.88 лв. В тази връзка на ищцата следва да се присъдят съдебно-деловодни разноски и разноски за адвокат в общ размер на 708.88 лв. на основание чл.7, ал.2, т.2 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. във вр.с чл.10, ал.3 ЗОДОВ.

По делото ответникът е направил искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Съгласно чл.10, ал.4 ЗОДОВ съдът осъжда ищеца да заплати на ответника възнаграждение за един адвокат, ако е имал такъв, съразмерно с отхвърлената част от иска, а в полза на юридическите лица се присъжда възнаграждение, ако те са били защитавани от юрисконсулт, чийто размер не може да надхвърля максималния размер за съответния вид дело, определен по реда на чл. 37 от Закона за правната помощ. По препращането към Закона за правната помощ и Наредбата за заплащане на правната помощ, приложение следва да намери чл.24, изр.второ НЗПП, която предвижда по административни дела с материален интерес възнаграждението е от 100 до 360 лв. Предвид обстоятелството, че ответникът активно е защитаван от юрисконсулт, който се явява в с.з. и депозира писмени бележки, както и поради обстоятелството, че делото е протекло в няколко заседания, разпитван е свидетел и е изслушано заключение на вещо лице, полагащото се възнаграждение за ответника следва да се определи на 200 лв.

Така мотивиран и на основание чл. 203 и сл. от АПК, Административен съд София град,

Р Е Ш И:

ОСЪЖДА Националният осигурителен институт, [населено място], [улица], да заплати на В. Г. К.-З. от [населено място], [улица], ет.4, ап.26, ЕГН: [ЕГН], обезщетение за претърпени имуществени вреди в размер на 400 лв. (четиристотин лева), съставляващи разноски за адвокатско възнаграждение, платени в хода на административно оспорване на незаконосъобразен отказ, обективиран в писмо изх.№ 1056-21-492#1/05.08.2019 г., потвърден с Решение № 10400-21-429/12.09.2019 г. на Директора на ТП на НОИ – С. град, отменен с

Решение № 2523 от 14.05.2020 г. на АССГ, постановено по адм.дело № 10913/2019 г.

ОСЪЖДА Националния осигурителен институт, [населено място], [улица], да заплати на В. Г. К.-З. от [населено място], [улица], ет.4, ап.26, ЕГН: [ЕГН] обезщетение за претърпени имуществени вреди в размер на 688.08 лв. (шестстотин осемдесет и осем лева и 8 ст.), за периода м. Март 2019 г. до 09.07.2020 г., вследствие на незаконосъобразен отказ, обективиран в писмо изх.№ 1056-21-492#1/05.08.2019 г., потвърден с Решение № 10400-21-429/12.09.2019 г. на Директор на ТП на НОИ – С. град, отменен с Решение № 2523 от 14.05.2020 г. на АССГ, постановено по адм.дело № 10913/2019 г.

ОСЪЖДА Националния осигурителен институт, [населено място], [улица], да заплати на В. Г. К.-З. от [населено място], [улица], ет.4, ап.26, ЕГН: [ЕГН], обезщетение за причинени неимуществени вреди в размер на 3 000 лв. (три хиляди лева), от незаконосъобразен отказ, обективиран в писмо изх.№ 1056-21-492#1/05.08.2019 г., потвърден с Решение № 10400-21-429/12.09.2019 г. на Директора на ТП на НОИ – С. град, отменен с Решение № 2523 от 14.05.2020 г. на АССГ, постановено по адм.дело № 10913/2019 г.

ОТХВЪРЛЯ исковата претенция на В. Г. К.-З. от [населено място], [улица], ет.4, ап.26, ЕГН: [ЕГН], срещу Националния осигурителен институт, за причинени неимуществени вреди за разликата над 3 000 лв. до размера на предявения иск от 6 750 лв.

ОСЪЖДА Националния осигурителен институт, [населено място], [улица], да заплати на В. Г. К.-З. от [населено място], [улица], ет.4, ап.26, ЕГН: [ЕГН], разноски по делото в размер на 708.88 лв. (седемстотин и осем лева и 88 ст.), съобразно уважената част от исковата претенция.

ОСЪЖДА В. Г. К.-З. от [населено място], [улица], ет.4, ап.26, ЕГН: [ЕГН], да заплати на Националния осигурителен институт, [населено място], [улица], юрисконсултско възнаграждение по делото в размер на 200 лв. (двеста лева).

Решението може да бъде обжалвано пред Върховния административен съд с касационна жалба или протест в 14-дневен срок от съобщаването му.

СЪДИЯ: